

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i lov nr. 102 af 14. marts 1941 om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse.

Lovforslagets §§ 1—5 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd.

§§ 1—7, ændringsforslaget, § 8, således ændret, og § 9

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 453 af 25. november 1950 om bunden opsparing for skatteårene 1950—51 og 1951—52.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3573; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 2105).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Ølgaard): Det er altid tiltalende, når de parter, der har indgået en overenskomst, vedstår denne overenskomst. Det er tilfældet med hensyn til lovforslaget om bunden opsparing, og i konsekvens af den indgåede overenskomst indstiller de fire partier lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, hvori finansministeren har fremsat det. Overenskomsten har naturligvis ikke været til hinder for, at visse detaljer i lovforslaget har kunnet diskuteres og ville have kunnet ændres.

I udvalgets betænkning nævnes visse spørgsmål angående administrationen af lovgivningen. Alle er jo klar over, at der følger en både betydelig og besværlig administration for de skattepligtende myndigheder med at holde orden og kontrol med en sådan lov. Der har ingen divergens været mellem udvalget og finansministeren med

hensyn til ønskeligheden af at få gjort administrationen så enkel og så lidet omfattende som muligt, dog således at der er den mest betryggende kontrol, og finansministeren har lovet at undersøge alle muligheder herfor.

Spørgsmålet om de 65-åriges opsparingspligt har været rejst i den offentlige debat, og udvalget har foretaget visse undersøgelser, ligesom spørgsmålet har været diskuteret aldeles fordomsfrit og sagligt ud fra den betragtning, at hvis rigsdagen — for vi må jo huske på, at det er rigsdagen, der har indsat denne bestemmelse — i november i loven om bunden opsparing virkelig havde indført en bestemmelse, som ikke var sagligt forsvarlig, burde den naturligvis erkende det og lave bestemmelsen om. Efter at udvalget har drøftet spørgsmålet og overvejet alle argumenter, både dem, der talte for, og dem, der talte imod, er flertallet imidlertid enedes om at lade bestemmelsen blive stående.

Argumenterne herfor er flere. Udvalgets flertal fremfører i betænkningen en begrundelse, idet det siger, at såfremt man ophævede 65 års aldersgrænsen, måtte konsekvensen blive, at man også opgav bestemmelsen om tilbagebetaling ved 70 år, da der ikke ville være nogen mening forbunden med kun at binde opsparingen enkelte år. Imidlertid ville man, hvis man ophævede bestemmelsen om tilbagebetaling ved 70 år, give hele lovgivningen en anden karakter, da en meget betydelig del af sparerne faktisk ikke kan regne med personlig at få deres bundne opsparing tilbage.

Endnu en begrundelse vil jeg om et øjeblik fremføre på mit partis vegne.

Udvalget har — jeg havde nær sagt naturligvis — også drøftet dispensationsbestemmelserne. Man er her enig om, at den slags bestemmelser bør findes i en sådan lov, men man er også enig om ikke at øge det administrative besvær, der kan blive på dette punkt, ved at stille yderligere krav.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig på udvalgsflertallets vegne at anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Som ordfører for mit parti vil jeg gerne tilføje en enkelt bemærkning angående de 65-årige. Der er foruden den begrundelse, jeg nys har nævnt, flere andre, bl. a. den, at hvis man skulle tage de 65-årige med, ville der formentlig kun kunne samles politisk enighed herom, såfremt man kun medtog sådanne med større indkomster under opsparingspligten. Men dermed ville hele spørgsmålet finansielt indsnævres til en ren bagatel.